

Standard F.C.I. č. 28/24. 07.1996/F

ARTOISKÝ – ARTÉZSKÝ HONIČ (CHIEN D'ARTOIS)

ZEMĚ PŮVODU: Francie

DATUM ZVEŘEJNĚNÍ PLATNÉHO STANDARDU: 24.7.1996

VYUŽITÍ:

Artoiský honič je v současnosti používán k lovu se střelnou zbraní. Je pracovitý i v obtížných podmínkách, jeho rychlost je střední, ale je vytrvalý.

- na pláních: vzhledem k jemnosti nosu je způsobilý vypracovat stopy zajíce;
- v lese: vzhledem ke svým nepopíratelným kvalitám výborně pracuje ve vzrostlém lese na srnčí zvěři;
- v houštinách: protože je odvážný, bravurně může nahánět vzpurnou černou zvěř;
- a navíc: je to pes otužilý, obdařený jedním z nejúchvatnějších hlasů, výjimečně výrazným, který je daleko slyšitelný; šest až osm vyrovnaných tříbarevných artoiských honičů tvoří malou láji, schopnou udělat radost i nejnáročnějšímu psovodovi.

KLASIFIKACE F.C.I.: skupina 6 – honiči, barváři a plemena příbuzná
sekce 1.2 – střední honiči
s pracovní zkouškou

KRÁTKÝ HISTORICKÝ PŘEHLED:

Toto plemeno, někdy nazývané též pikardský honič, bylo hojně rozšířené při historických lovech (štvanicích) v době Jindřicha IV. a Ludvíka XIII. A bylo velmi oblíbené.

Byl to úžasný zážitek, sledovat tyto psy, hlásící zajíce vytrvale celou hodinu i v suchém počasí. Pan Couleulx de Canteleu ve svém díle „Rukověť francouzského parforsního lovu“ (Manuel de vénérerie française, 1890) mluví rovněž s obdivem o artoiském honiči. Uvádí, že artézská rasa byla v jeho době prokřížená a bylo těžké najít čistokrevné jedince, avšak přesto se zachovalo ještě několik čistokrevných jedinců tohoto plemene, nejlepšího pro lov zajíce. Proto umístil tyto vybrané jedince, představitele plemene, do velkého psince v pařížské zoologické zahradě, aby se s nimi seznámila široká veřejnost. Ke konci XIX. století a na počátku XX. se o restauraci původního typu artoise pokoušel pan Levoir v Pikardii, aniž by však toho dosáhl. Během tohoto období a na počátku I. světové války jiný pikardský chovatel, pan Mallard, dominoval v chovu této rasy. Ale i když choval velice krásné psy, jak o tom svědčí četná uznání z výstav psů, tito již nebyli vždy v původním typu, jaký popisují staří autoři. Po II. světové válce se mělo zato, že artoiský honič se zařadil mezi plemena, která zmizela navždy. Ale pan Andréchy v Buigny les Gamaches v kraji Somme se rozhodl na počátku 70. let XX. století zrekonstruovat toto rasu. Díky jeho nadšení a také práci paní Pilat, získává tento honič znovu svoje místo.

CELKOVÝ VZHLED:

Pes dobře stavěný, svalnatý a nepříliš dlouhý, působící dojmem energie a síly.

DŮLEŽITÉ PROPORCE:

- výška/délka těla.....mezi 10:10 až 10:11

- výška hrudníku/výška v kohoutku.....okolo 1:2
- šířka mozkovny/délka hlavy.....okolo 8:10

CHOVÁNÍ/POVAHA: Je to statný a otužilý pes s velmi jemným nosem, dobře se držící ve smečce, vyrovnaný a společenský;

HLAVA:

LEBEČNÍ ČÁST:

Lebka: silná, široká, dost krátká, oblá, svrchu zploštělá, s nevýrazným týlním hrbolem.

Stop: výrazný

OBLIČEJOVÁ ČÁST:

Nos: černý, velký, s dobře otevřenými nozdrami.

Pysky: horní překrývá spodní a musí být dostatečně vyvinutý, aby při bočním pohledu utvářel dojem hranaté čenichové partie.

Nosní hřbet: rovný, při pohledu z profilu středně dlouhý.

Líce: suché.

Zuby: nůžkový skus, horní řezáky překrývají spodní v těsném doteku, zuby jsou správně postaveny v čelistech.

Oči: vzhledem k šířce fronty nejsou posazeny příliš blízko u sebe, jsou okrouhlé, nejsou vsazeny hluboko, jejich pohled je melancholický a milý, zbarveny jsou tmavě hnědě. Sliznice vnitřní stany víček nesmějí být vidět.

Uši: zavěšené ve výši očí, jemné, široké na konci oblé, téměř ploché a dosti dlouhé, dosahující k začátku nosu.

KRK: středně dlouhý, silný, s nepatrným lalokem.

TRUP:

Hřbet: široký a pevný.

Bedra: mírně klenutá.

Kyčle: mírně klesající k zádi, která je svalnatá.

Hrudník: široký a dlouhý, dost hluboký, neboť hrudní kost dosahuje do výše loktů.

Slabiny: vyplněné.

Žebra: dobře klenutá.

OCAS: silný, dost dlouhý, nesený srpovitě, nikdy ne přetočený dopředu.

KONČETINY:

HRUDNÍ KONČETINY: přední končetiny jsou silné a rovné.

Záprstí: lehce šikmé.

Lopatky: šikmo uložené a svalnaté

Lokty: postavené v oce těla.

Tlapky: mírně protáhlé, silné, ale dostatečně sevřené. Polštářky jsou černé a kompaktní.

PÁNEVNÍ KONČETINY: při pohledu zezadu se sedací hrbol, střed stehna, hlezno, zánártí a tlapka nacházejí v těžce ose.

Stehna: dlouhá a svalnatá.

Kolena: silná a středně úhlená.

Zánártí: krátké a silné.

CHŮZE/POHYB: pravidelný a snadný.

KŮŽE: dost silná.

OSRSTĚNÍ:

SRST: krátká a dost přiléhavá.

BARVA: trikolorní, tmavě pálené, přecházející k odstínu zaječímu nebo jezevčímu, s pláštěm nebo s velkými plotnami.

Hlava je obvykle plavá, někdy s příměsí černé.

VÝŠKA A HMOTNOST:

Kohoutková výška: psi i feny 53-58 cm s tolerancí 1 cm

Hmotnost: průměrně 28-30 kg.

VADY: všechny odchylky od tohoto standardu musí být považovány za chyby a musí být penalizovány podle stupně jejich závažnosti.

Hlava:

- mozkovna úzká, střeovitě klenutá
- čenich příliš špičatý
- horní pysk nedostatečně spuštěný a přiléhající
- uši nasazené pod linií očí, krátké, ne dost ploché
- oči světlejší, zřejmá šilhavost
- krk příliš dlouhý nebo štíhlý

Trup:

- hřbetní partie příliš dlouhá, hřbetní linie měkká, prosedlá
- ocas příliš dlouhý, křivý

Přední končetiny:

- strmě uložená lopatka
- vybočené lokty
- strmé záprstí
- měkké tlapky
- prsty otevřené, příliš dlouhé

Zadní končetiny:

- plochá stehna
- hlezna strmá, příliš uzavřená nebo příliš otevřená

Zbarvení:

- stříkané

Povaha:

- nedůvěřivý jedinec

VYLUČUJÍCÍ VADY:

- chybějící typ (jedinec nedostatečně typický)
- předkus, podkus
- oči příliš světlé
- slabé končetiny
- zbarvení odchýlné od předepsaného standardu
- velmi husté stříkání
- kohoutková výška vybočující z hranic, předepsaných standardem

- jedinec bázlivý nebo agresivní
- anatomické anomálie
- viditelné invalidní změny

Pozn.: všichni psi musí mít obě normálně vyvinutá varlata kompletně sestouplá v šourku.